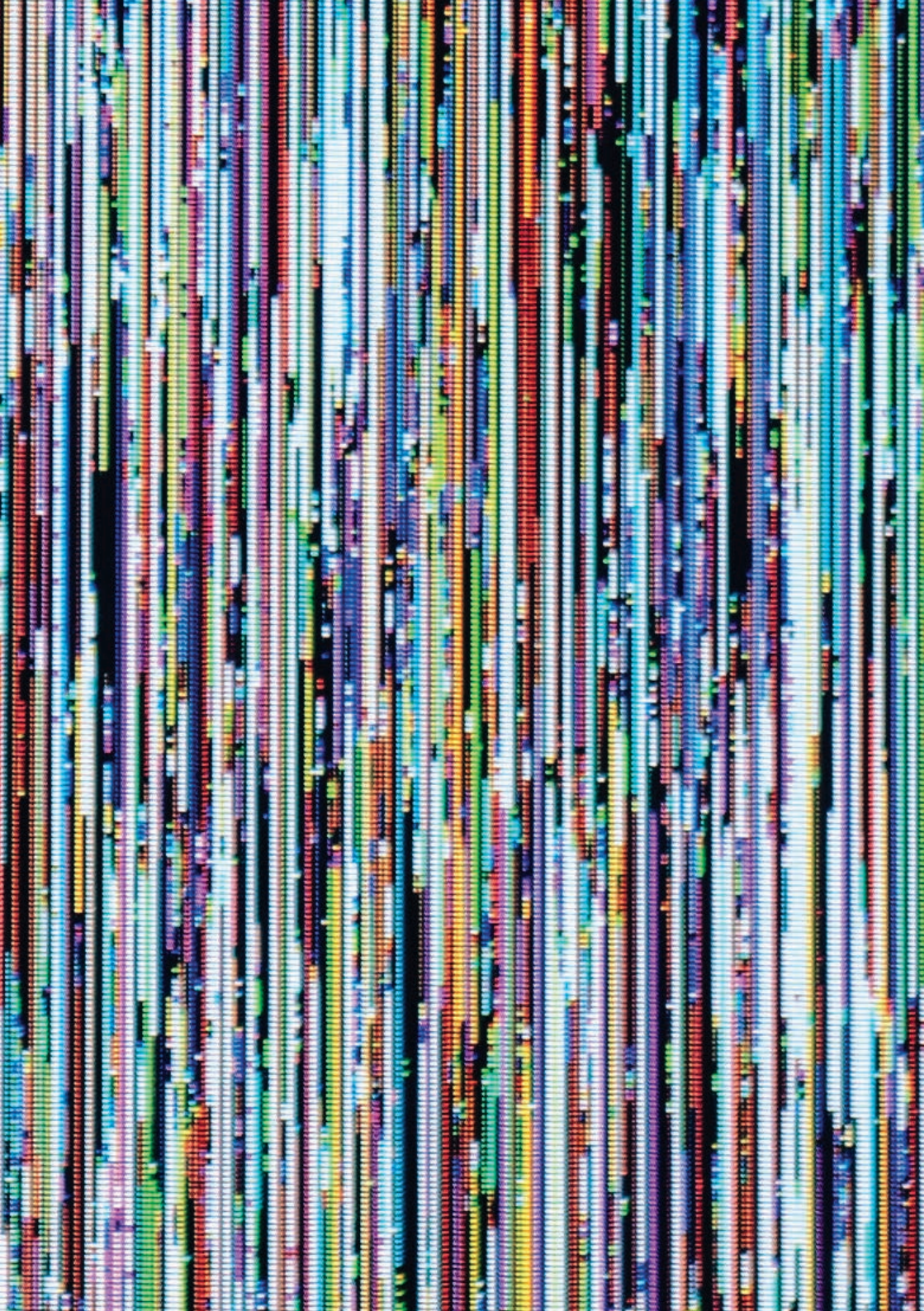

NEKAJ
LJUDI
IŠČE
SREČO
IN
CRKNE
OD
SMEHA

Po romanu SIBYLLE BERG

SNG

NOVA GORICA

06

ZASEDBA

08

SIBYLLE BERG

014

EVA NINA LAMPIČ

PRISPEVEK ZA GLEDALIŠKI LIST NAMESTO SAMOINTERVJUJA

024

URŠKA BRODAR

NEKAJ LJUDI IŠČE SREČO NA MALEM ODRU

030

FOTOGRAFIJE

038

KONTAKTI

KA

ZA

LO

PO ROMANU SIBYLLE BERG
EIN PAAR LEUTE SUCHEN DAS GLÜCK UND LACHEN SICH TOT
1997
PRVA SLOVENSKA UPORIZITEV

PREVAJALKA URŠKA BRODAR
REZISERKA EVA NINA LAMPIČ
DRAMATURGINJA URŠKA BRODAR
SCENOGRAFINJA IN
KOSTUMOGRAFINJA TONI SOPRANO MENEGLEJTE

AVTOR GLASBE ALEŠ ZOREC
KOREOGRAF BENICE MEZEI
AVTOR VIDEA MEGAJVER
OBLIKOVALEC SVETLOBE SAMO OBLOKAR
OBLIKOVALEC ZVOKA VLADIMIR HMEJLAK
ASISTENT REŽIJE ANDREW BURNETTE

VODJA PREDSTAVE MOJCA VALIČ
TEHNIČNI VODJA ALEKSANDER BLAŽICA
OBLIKOVALCI ZVOKA IN VIDEA VLADIMIR HMEJLAK,
MAJIN MARAŽ IN STOJAN NEMEC
OBLIKOVALEC SVETLOBE SAMO OBLOKAR
LUČNA MOJSTRA MARKO POLANC IN RENATO STERGULC
REKVIZITERJA DAMIJAN KLANJŠČEK IN GORAZD PRINČIČ
FRIZERKI IN MASKERKI KATARINA BOŽIČ, HERMINA KOKAŠ IN
ANA KOŽAR
GARDEROBERKI JANA JAKOPIČ IN MOJCA MAKAROVIČ
ODRSKI MOJSTER STAŠKO MARINIČ
ODRSKI TEHNIKI DEAN PETROVIČ, BOGDAN REPIČ
IN DOMINIK ŠPACAPAN
VRVIŠČARJA DAMIR IPAVEC IN AMBROŽ JAKOPIČ
ODRSKI DELAVEC JURIJ MODIČ
MOJSTER KROJAČ ROBERT ŽIKOVIČ
ŠIVILJI MARINKA COLJA IN TATJANA KOLENC
MIZAR MARKO MLADOVAN

NEKAJ
LJUDI
IŠČE
SREČO
IN
CRKNE
OD
SMEHA

SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠČE
NOVA GORICA
SEZONA 2018/2019, UPORIZITEV 7
PREMIERA 21. MARCA 2019
NA MALEM ODRU SNG NOVA GORICA

PREDSTAVA IMA ODMOR.

ARNA HADŽIALJEVIĆ

MIHA NEMEC

MARJUTA SLAMIČ

LUKA MARTIN ŠKOF k. g.

URŠKA TAUFER

MIRANDA TRNJANIN k. g.

Sibylle Berg

Sibylle Berg je na nemško govorečem področju dobro znana; velja za eno najbolj provokativnih avtoric. Njen prvi roman *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha* (*Ein paar Leute suchen das Glück und lachen sich tot*), ki je leta 1997 izšel pri založbi Reclam Verlag, so kritiki dobro sprejeli, eden od njih ga je imenoval »novi glas mlade, razočarane generacije«. Preveden je bil v deset jezikov, je del učnih programov, prodan pa je bil v okoli 400000 izvodih.

Sibylle se je rodila in odrasla v vzhodnonemškem Weimarju. Kot igralka – animatorka lutk je bila zaposlena v Lutkovnem gledališču v Naumburgu. Ker je zaprosila za vizo za Zahodno Nemčijo, je izgubila službo. Ko je Stasi aretirala precej njenih tesnih prijateljev, je prebegnila na zahod, kjer je na hamburški univerzi študirala oceanografijo in politologijo. Leta 1996 se je preselila v Švico, da bi živela v svojem najljubšem mestu, Zürichu. Leta 2004 se je poročila, leta 2012 dobila švicarsko državljanstvo, vedno daljša obdobja pa prebiva v Izraelu.

Njeno pisanje primerjajo s Kurtom Vonnegutom, Brettom Eastonom Ellisom, Michelom Houellebecqom in Willom Selfom. Postala je ikonična figura nemških subkultur, številne sledilce pa ima v LGBTQ in umetniških skupnostih v Evropi.

Sibylle Berg je doslej napisala 21 dram, 13 romanov, pa tudi eseje in kolumne za številne časopise in revije. Njena dela so prevedena v 34 jezikov. Je avtorica reportaž o rdečih Kmerih, o konfliktu v Bosni, bangladeških slumih in iskalcih zlata v Amazoniji. Od januarja 2011 njena tedenska kolumna *Vprašajte gospo Berg* izhaja v reviji Spiegel Online.

Marca 2013 je so-režirala svojo igro *Angst reist mit* (Strah potuje z nami) v gledališču Schauspiel Stuttgart in istega leta odprla serijo *Dan z ...* v Berliner Festspielhaus, kjer je bila kustosinja šesturnega projekta, velikanskega performativnega kolaža, ki je vseboval tako showcase njenih del kakor tudi dela 20 drugih umetnikov.

Oktobra 2015 je režirala svetovno praizvedbo svoje igre *How to Sell a Murder House* (Kako prodati hišo, v kateri se je zgodil umor) v gledališču Theater Neumarkt v Zürichu, kjer je sodelovala z igralcema Caroline Peters in Marcusom Kiepejem. Leta 2015 je prevod njene igre *Und jetzt: Die Welt!* (In zdaj: svet) uspešno gostoval po vsem Združenem kraljestvu.

Branja Sibylle Berg so multimedijski dogodki, ki kombinirajo video, živo glasbo, pri njih pa sodelujejo različni umetniki, na primer Katja Riemann, Matthias Brandt, Mary Ocher, Christian Ulmen, Jan Böhmermann in

skupina Kreidler. Redno piše besedila za švicarsko pevko Sino. Napisala je tudi besedilo za *Speed* Philipa Boa in Voodooclub, skupino, ki se je poleg skupin Rammstein in Element of Crime pojavila v zvočni izdaji njenega romana *Sex II*.

Jeseni leta 2015 je imela na podelitvi nagrade Welt Literaturpreis (ki jo vsako leto podeljuje literarna priloga časopisa Die Welt) Karlu Oveju Knausgärdu slavnostni govor.

V letih 2016 in 2017 je sodelovala s komikoma Janom Böhmermannom in Ollijem Schulzem v pogovorni oddaji *Schulz & Böhmermann* na nemški televizijski mreži ZDF.

Od leta 2013 sodeluje z režiserjem Sebastianom Nüblingom v Gledališču Maksima Gorkega v Berlinu. Njuna prva produkcija *Es sagt mir nichts, das sogenannte Draußen* (*Tako imenovani zunaj mi nič ne pove*) je bila proglašena za najboljši tekst leta 2014. Krstna uprizoritev *Und dann kam Mirna* (*In prišla je Mirna*) je prejela nagrado Friedricha Lufta za najboljšo berlinsko in potsdamsko uprizoritev leta 2015. Nübling je režiral tudi *Nach uns das All – das innere Team kennt keine Pause* (*Za nami vesolje – notranja ekipa ne pozna premora*).

Njeno delo *Wonderland Ave.* je povabljeno na festival Mülheimer Theatertage 2019. V Gledališču Maksima Gorkega uprizarjajo cikel njenih del *Junge Leute mit Problemen* (*Mladi ljudje s problemi*).

Leta 2015 je izdala roman *Der Tag, als meine Frau einen Mann fand* (*Dan, ko je moja žena našla moškega*) in leta 2016 roman *Wunderbare Jahre. Als wir noch die Welt bereisten* (*Čudovita leta. Ko smo še potovali po svetu*).

Nagrade

2000: literarna nagrada mesta Marburg za roman *Amerika*

2006/07: štipendija Landis & Gyr, London

2008: nagrada Wolfganga Koeppena

2012: nagrada mesta Zürich

2014: nagrada revije Theater heute za najboljšo dramo leta za *Und jetzt: Die Welt! (In zdaj: svet)*

2016: nagrada Friedricha Lufta za dramo *Und dann kam Mirna (In prišla je Mirna)*

2016: najpomembnejša nemška nagrada za radijsko dramo Hörspielpreis der Kriegsblinden, ki jo podeljuje nemško združenje za vojake in civiliste, oslepele v vojni, za *Und jetzt: Die Welt! (In zdaj: svet)*

2016: nagrada občinstva na festivalu Stücke 2016 v Mülheimu za *Und dann kam Mirna (In prišla je Mirna)*

2016: nagrada Else Lasker Schüler

2019: literarna nagrada mesta Kassel

Prevedla Barbara Skubic, dopolnila Urška Brodar

<https://www.sibylleberg.com/en/it>

Prispevek
za
gledališki list
namesto
samointervjuja

Eva Nina Lampič

UREDNICA MARTINA MRHAR SI JE ZAŽELELA, DA BI BIL V GLEDALIŠKEM LISTU INTERVJU Z MANO IN MI POSLALA SPISEK VPRAŠANJ, PRAVI, DA LAHKO TUDI V ŽIVO, ČE ŽELIM, AMPAK JAZ SEM BILA S PISNO VERZIJO POVSEM ZADOVOLJNA, PISNO IZRAŽANJE MI GRE BOLJŠE KOT USTNO, IN TAKO SEM REKLA PRAV, ZMENJENO, REKLA PA SEM ŠE, DA BI PRAVZAPRAV RAJE NAREDILA KAR SAMOINTERVJU, SE PRAVI, DA SE INTERVJUJAM SAMA, DA PA BOM KAKŠNA NJENA VPRAŠANJA MORDA UPOŠTEVALA.

SAMOINTERVJU SE MI ZDI FAJN, KER SE LAHKO VPRAŠAM IN POVEM, KAR SI PAČ JAZ ŽELIM. IN MI NI TREBA NIKOMUR SLEDIT. ZDI SE MI SUPER OBLIKA ZA SAMOREFLEKSIJO DELA IN SPLOH VSEGA. AMPAK ODKAR SEM NAPISALA SVOJ PRVI IN DRUGI SAMOINTERVJU, JE VSEENO MINILO NEKAKO 5 LET.

In tako se lotim in naredim prvo verzijo samointervjuja.

In nehote odgovorim na pravzaprav vsa Martinina vprašanja. Kar je v popolnem nasprotju z mojo osnovno željo, da se pogovarjam sama s seboj, ker pogovor same s seboj je pač lahko pogovor same s seboj, samo če je pogovor same s seboj.

In potem vseeno preberem še enkrat, ampak nisem zadovoljna in se odločim malo sčrtat ta potencialni samointervju, ki ni samointervju, mogoče bo kaj pomagalo.

In popravim.

In skrajšam.

In še vedno nisem zadovoljna.

In se odločim samointervju kar v celoti črtat.

Tako da ga ne bo.

Povem pa lahko, kaj je v tem samointervjuju bilo.

Skratka, samointervju sem najprej začela s svojim klasičnim omahovanjem, kako naj začnem in od kod poznam formo samointervjuja (ker se je nisem sama spomnila). In omenila prvo referenco.

Potem sem začela odgovarjat na Martinino vprašanje, kako kaj potekajo vaje. In kako je delat predstavo, ker delamo po romanu in ne po dramski predlogi, kot je običajno, skratka, kako nam kaj gre ta za gledališko hišo neobičajni proces.

In jaz sem prijazno in potrpežljivo odgovarjala, kako potekajo vaje in da v redu in da seveda, da je malo drugače in da je malo drugačen stil in da se v glavnem ukvarjamo z naracijo. In da ja, ker je malo drugače, je tudi

igralcem malo novo. Delamo pa tako, da igralci preberejo poglavje in ga potem povejo s svojimi besedami. Da pripovedujejo, kaj so prebrali. In z nekim odnosom do prebranega. In ja, vmes se malo tudi kregamo, zaradi takih in drugačnih reči, ampak nič nenavadnega. Eni deli so narativni, drugi deli pa skoreografirani.

Ampak v resnici pa sem razmišljala, da bi raje rekla kaj o tem, da zakaj je to sploh tak problem, zakaj se poudarja to, da to pa ja ni običajno, in kaj pa je običajno in zakaj bi morali delat tako, kot da je to nekaj neobičajnega. Tudi umetniški vodja naslavlja ta projekt kot posebne sorte eksperiment. No, saj je res, da delamo malo drugače, ampak tako drugače pa spet ne.

In da se načini dela (tudi v gledališču) spreminjajo, in kaj zdaj.

Če že kaj, bi rekla kaj o tem, da me trenutno zanima pač druge sorte prezenca na odru.

Roman sem si izbrala, ker nisem hotela delat nič z dialogi. Hotela sem, da se ljudje na odru pogovarjajo direkt z mano v dvorani. Brez filtrov in mask. Meni je zanimivo gledat ljudi. Ne ljudi, ki se skrivajo za drugimi ljudmi. In ki se pogovarjajo med seboj in me ne opazijo in so sami sebi najbolj pomembni, jaz pa jih moram gledat.

Sformulirala sem tudi zanimivo besedno zvezo, in sicer: posredovana pripoved z interpretacijo. To je še najbolj uporabno, če koga zanima, kaj počnemo. Igralci pripovedujejo zgodbo, ki so jo prebrali, in zraven včasih še povejo, kaj si o tem mislijo.

Šest ljudi pripoveduje roman. Recimo, podobna situacija, kot kadar gre

kdo na potovanje oziroma hoče pač povedat zgodbo, izkušnjo, karkoli, skratka nekaj zanimivega, kot se mu je zgodilo. Mi delamo isto. Samo da ne govorimo, kaj se je zgodilo zadnjič, ampak kaj se je zgodilo fiktivnim osebam iz tega in tega romana.

In potem sem govorila, da me pripovedovanje o nečem drugem, ki postane dejanje samo, zanima že dlje časa. Ja, s tem sta povezana vsaj dva nedavna projekta, eden je Potencialna predstava, ki je predstava o predstavi, ki je ni in se potem s publiko pogovarjamo o njej, kar je tudi predstava, in pa Abonma, ki je serija epizod, ki ali a) komentirajo predstave po vzoru športnega komentiranja ali b) dekonstruirajo obstoječe gledališke predstave iz institucij. Skratka, neke vrste angažirano gledališče, ki se sprašuje, kaj in kako in zakaj delamo in gledamo.

In potem me je Martina vprašala, če lahko povem, katere so bile tiste predstave, ki so bile ključne pri oblikovanju mojega stališča do gledališča oziroma moje estetske opredelitve.

In jaz sem začela avtomatično naštevati reference, ki jih ponavadi naštejemo, če me kdo to vpraša, in to ponavadi niso samo posamezne predstave, ampak ljudje, umetniki in njihov način razmišljanja širše, hkrati pa je to res nehvaležno vprašanje, ker se vplivi spreminjajo, vseh se niti ne spomnim vedno, hkrati je ogromno reči in razmišljanj, ki sem jih pobrala do tega trenutka. Ampak ponavadi vedno rečem, Forced Entertainment, in tako sem rekla tudi tokrat. Potem sem v avtomatizmu takoj še začutila nujno, da razložim, zakaj, in sicer, ker se ukvarjajo z nelinearnostjo, fragmenti in drugo logiko načina pripovedovanja in grajenja predstave, z druge vrste prezenco in tako naprej. In če sem

že začela, potem sem se čutila dolžno še nadaljevat, sem rekla tudi *Everybody's Toolbox* pa *Gob Squad*. Pri *Everybody's Toolbox* sem recimo pobrala formo samointervjuja. Tam je kot primer orodja za razvijanje ideje in preizpraševanje lastnega procesa. In potem, ker če že začnem, težko neham in kar nadaljujem in rečem še, da drugače pa je vplivalo name seveda tudi to, da sem delala master v Sheffieldu, kamor sem šla prav zaradi *Forced Entertainment*, in sem gledala, kako delajo, in potem sem po spletu osebnih okoliščin živela nekaj časa v Philadelphiji in sem delala pripravništvo pri *The Wooster Group* in od blizu gledala tudi, kako oni delajo, skratka, vse te skupine so me navdihovale in me še, in odkar vem zase in se ukvarjam z gledališčem, hočem tudi jaz ustvarit svojo skupino. In ob tem se vsakič spomnim, da *Anne Bogart*, ki si je tudi dolgo želela ustvariti svoj company in mislim, da ga je ustvarila šele, ko je imela že skoraj 50 let, mogoče sem si kaj narobe zapomnila, vsekakor vem, da je bilo relativno pozno, ker veliko skupin se formira med študijem, pri nas pa je sistem malo drugačen in zato upanje tudi, ampak ravno zaradi *Anne Bogart*, ki sem jo zdaj že dvakrat omenila, čeprav ni tako ključna referenca, ampak prav zaradi nje se mi zdi, no, saj nekaj časa pa še imam. Mogoče pa bo.

Čeprav bi bilo bolj zanimivo mogoče naštet reference ne tako na splošno, ampak za delanje točno te predstave. Ampak a to lahko deluje hermetično, se takoj vprašam, ker želja je bila, da bi bil intervju, kakršnekoli sorte že, vseeno odprt in komunikativen in ne preveč hermetično strokovno razmišljanje. Čeprav, kako bi bil lahko intervju z mano hermetičen in strokoven in zaprt, si tudi ne predstavljam, in obenem, tudi če bi bil, pa kaj potem, in tudi, ali je lahko sploh drugačen, če naj govorim o tem, kako delam, oziroma kje so meje, je res odvisno od posameznika

in kako naj jaz vem za druge. Kakorkoli. Reference, ki smo jih skupaj z igralci gledali za inspiracijo, so: *Forced Entertainment*, seveda, predvsem njihov *And On The Thousandth Night*, pa *Susanne Kennedy*, pa *Pursuit of Happiness* od *Nature Theatre of Oklahoma* in tudi *No President*, ki je tudi od njih, potem smo gledali tudi *Gob Squad*, predvsem *Are You With Us?* pa njihov *Kitchen* tudi, potem smo gledali tudi dela od *Ide Müller* in *Vegarda Vingeja*, če se to tako sklanja, pa od *Markusa Öhrma* sem tudi čista fanica, pa *Mrtvi razred* od *Kantorja* pa še.

In če bi že kaj rekla o svojem odnosu do gledališča, kar je bilo vprašanje, bi mi bilo bolj kot to, kaj je vplivalo name v preteklosti, zanimivo govorit o tem, kakšen tip gledališča zanima mene zdaj, in potem bi govorila o tem, da me gledališče v bistvu zanima zato, ker je dober primer delovanja družbe v malem. Skupina ljudi mora naredit nekaj skupaj. In kako se to zmenimo. Skupina ljudi dela nekaj za drugo skupino ljudi. In kaj zdaj s tem. In ker ne maram hierarhije in ker ne maram, da se eni ljudje postavljajo nad druge, želim na ta način delat tudi gledališče. Tako da na nek način lahko gledam na svojo prakso kot pravzaprav precej politično angažirano, samo na bolj subtilen način. In to me spomni na delavnico kolektiva *Peng*, na kateri sem bila lani spomladi na *International Forumu* na *Theatertreffnu* v *Berlinu*, in kako me je ta delavnica inspirirala za bit bolj angažirana. *Peng* so miks aktivistov, hekerjev, umetnikov, in to mi je tudi odprlo novo perspektivo.

Potem me *Martina* dalje sprašuje, kaj mi je dala tujina. In še enkrat prej me je vprašala, kako to, da se ukvarjam z gledališčem, ker sem vmes študirala tudi film eno leto, kar je dolga zgodba, na kratko pa lahko rečem, po naključju.

To v zvezi s tujino pa je tako široko vprašanje, na katerega v tem trenutku tudi ne vem, od kod naj potegnem odgovor, na kratko sem rekla samozavest. Kar je premorem, sem ga dobila ne od tukaj, in kar imam zaupanja vase, sem ga dobila zaradi zunaj.

Potem je sledilo še zelo široko vprašanje v povezavi s predstavama, ki sem ju delala v institucijah, in kako izkušnje avtorskih projektov vplivajo na proces dela, ko uprizarjamo dramsko besedilo, in obratno.

Najprej mi je siten izraz avtorski projekt, čeprav se ga uporablja vsepovprek, in poleg tega je to tako široko vprašanje, da če začnem razmišljat o odgovoru, me kar stisne, ker ne vem, kje in kako bi sploh začela.

V črtanem samointervjuju sem se trudila odgovoriti in če preberem, kar sem napisala, vidim, da je odgovor zmeden in nejasen in da nisem nič povedala. Ne vem, kaj bi rekla na kratko.

Bolj začnem ob tem vprašanju razmišljat o produkcijskih pogojih na neodvisni sceni in v institucionalnem gledališču. In kako bi lahko kaj o tem napisala.

In kako produkcijski pogoji vplivajo na način dela.

In kako so velike razlike v načinih dela, v odnosu do dela, do tem in tako naprej.

Ko sem razmišljala o svojem samointervjuju, se mi je zdelo, da bom pisala predvsem o tem.

Mislila sem tudi, da bom več pisala o tem, kako delamo, samo delat refleksijo procesa, tik preden se konča, dober teden pred premiero, ko

že po trikrat odloženem deadlinu pišem tale tekst, tale tekst, ki se ga pričakuje v gledališkem listu, gledališki list, gledališki list, razumem, to je važen arhivski dokument, skratka, za delat refleksijo procesa tole ni ravno najbolj hvaležen trenutek, sploh, ker bi se mogoče bolj kot s pisanjem tega besedila lahko ukvarjala z jutrišnjo in pojutrišnjo vajo, ampak kaj pa odlašam takole do zadnjega hipa, ampak drugače ni šlo, ker delat predstavo v instituciji, to pobere ogromno energije, predvsem ker delo na predstavi predstavlja samo določen procent dela.

Intervju, kot si ga je zamislila Martina, se je končal z vprašanjem v zvezi s sodelavci, in kako sem pripeljala ekipo, s katero sem že sodelovala pri neinstitucionalnih projektih in ki so očitno naklonjeni nekonvencionalnemu uprizoritvenemu pristopu, na kar lahko odgovorim samo z ja – jaz pa sem hotela zaključit z mislijo, ki pa mi skoz uhaja, ampak misel je bila povezana s tem, s čim že, aja, gotovo s kakšnim dvomom, verjetno dvomom, ali je v redu, kar sem napisala, in ali ima to sploh kakšen smisel, in iz tega avtomatično sledi notranja misel, zakaj ves čas dvom, a to zato, ker sem ženska, in potem takoj obrat, da dvom je ja občečloveška lastnost in da ne spet teh ženskih tem odpirat na tak način, čeprav so ženske teme pomembne in o tem v tem nesojenem samointervjuju sploh nisem nič govorila, pa bi lahko in sem tudi hotela, in kako delamo roman avtorice in kako je bila to na vajah večkrat tema ali sprožilni moment debat, namenoma ali nenamenoma, in ker je ura 0.28 in ker je teoretično že ponedeljek, bom to temo na hitro in upam, da elegantno zaključila s citatom, ki ga pobiram od Urške, ki ga je prebrala nekje in ga zadnjič podelila z mano, ker se mora na temo prisotnosti žensk v gledališču, če že govorim o gledališču, ali pa v svetu nasploh, nujno znajt v tem gledališkem listu – what you can't see you can't be. Me zanima, kako bodo videt repertoariji za naslednjo sezono, zdaj se bojo počasi začeli tiskati.

Eva Nina Lampič (1985), gledališka režiserka, leta 2011 diplomirala na AGRFT na Univerzi v Ljubljani in 2013 magistrirala iz gledaliških in uprizoritvenih študij na Univerzi v Sheffieldu. V sezoni 2018/2019 s kolektivom Abonma ustvarja projekt *Abonma*, z epizodami: *Abonma Borštnik*, *Razgrnitev*, *Micka*, *Mučenica*, *Abonma Teden slovenske drame* (Kud Moment). V letu 2016 je bila skupaj z Urško Brodar Glejeva rezidentka, kjer sta ustvarili *Potencialno predstavo* (Ballhaus Ost, Gledališče Glej). V zadnjih letih je režirala predstave rokgre: *Tarzan* (SNG Drama Ljubljana, 2016), *Simona Hamer* (po motivih Prežihovega Voranca): *Samorastniki* (MGL, 2015), *Nisem* (Gledališče Glej, 2014), *Sylvia* (VLU, 2017). Opravljala pripravništva v Maxim Gorki Theatru v Berlinu (2017), pri The Wooster Group v New Yorku (2013) in Forced Entertainment (2013). Štipendistka International Forum 2019, Theatertreffen.

URŠKA BRODAR

Nekaj
ljudi
išče srečo
na
malem odru

Delamo roman. Avtorice Sibylle Berg. Njen prvi roman iz leta 1997 in prvi prevod kateregakoli njenega dela v slovenščino, leta 2019. *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha*. Šest ljudi pripoveduje roman. Na malem odru SNG Nova Gorica. Roman ima 88 poglavij. Deset ljudi roman pripoveduje in še cel kup drugih ljudi se v njem pojavi. Vera, Nora, Ruth, Bettina, Helge, Tom, Karl, Moški, Pit, Paul je teh deset.

Vera ima nekaj čez trideset let in ima dvakrat v romanu rojstni dan. Nora jih ima na začetku romana skoraj sedemnajst in na koncu romana skoraj osemnajst. Ruth je Verina mama in Norina babica, živi v domu za ostarele. Bettina jih ima tudi nekaj čez trideset in je Verina najboljša prijateljica. Nora je Verina hči. Helge je Verin mož in Norin oče, nikjer ne piše, koliko je star, verjetno tam okrog štirideset. Tom jih ima okrog trideset. Karl je tudi v domu za ostarele. Pit je v zgodnjih dvajsetih. Paul in Moški sta verjetno tam sredi tridesetih. Vera je edina, ki v romanu preživi.

Vera je mlada imela otroka Noro s Helgejem. Zelo dolgo sta že poročena. Tako dolgo, da sta *milijon misli* oddaljena drug od drugega in se ne bosta več našla. Vera hodi v službo, kjer sanjari o brazilskem multimilijonarju, ki zgleda kot Rutger Hauer (iz *Blade Runnerja*), gre z Bettino na pogrebni žur nekega časopisa, kjer se ji vse zaserje in potem gre še v en tak *mračnjaški pajzl, ker tisti večer težko rata še bolj beden*. Naslednje jutro se vsa polomljena in zalimana zbudi na nekem jogiju na tleh. Ob njej pa Pit. Wannabe rok glasbenik. S katerim gresta potem v Ameriko. Kjer si Vera po nekaj tednih le upa Pitu reči, da je bilo vse skupaj samo velik nesporazum. In gre nazaj domov. Pit pa ostane v Ameriki, deželi neomejenih možnosti, ampak je brez denarja in konča doma pri neki zblojeni Američanki, ki ga skalpira v slogu njegovega najljubšega množičnega morilca Jeffreyja Dahmerja. In Vera se doma odloči, da bo

naredila vse drugače. Pospravi stanovanje. Si ga uštima po svoje. Si najde novo službo, in to samo zato, da lahko ob vikendih z dovoljenjem ne dela nič. In kadi in naga hodi po fletu. In ugotovi, da drugje ni nič boljše, ampak samo drugače. In da si življenje sami zakompliciramo, ker mislimo, da mora biti nekaj več od tega, kar je. In včasih je pač dovolj, da v Benetkah spiješ kavo in pokadiš kak čik.

Bettina je novinarka. Piše članke za nek brezvezen ženski cajtnig, članke z *razpolovno dobo ene velike potrebe*. Potuje po svetu, v letu, ko se dogaja roman, je bila službeno v Londonu, Parizu, Berlinu, Düsseldorfu, Hongkongu, na ladji iz Hongkonga v ZDA in od tam spet v Hamburgu, kjer živi, pa še v Benetkah. In privat v Marakešu. Kar naprej je nesrečno zaljubljena. Išče svojega človeka. In srečo. Tom je ta, ki na začetku gre od Bettine in ki ga po naključju spet sreča v Benetkah. Bettina je tudi s Pitom, preden se on zaplete z Vero, potem pa Bettina najde svojega Moškega, ki je ne ljubi, kljub Murtijevem uroku in maroški čarodejki. Bettina je imela zajebano otroštvo. Umre skupaj s Tomom v prometni nesreči.

Helge je glasbenik, v bistvu je *jeben barski pianist* v hotelu. Tam v hotelu mora igrati Karla Gotta, dokler se hotelski gostje ne napijejo do te mere, da lahko igra svoje komade. Vsak večer v hotelu spi z drugo starejšo žensko, ker se mu pač vse po vrsti ponujajo in ker če ne drugega, vsaj *dosledno dela pizdarije*. Pravzaprav ga bolj privlači lastni spol. In rad bi se ubil. Ampak je še za to preutrujen. Odpravi se v Benetke. Kjer dejansko potem tudi umre. Preden pa umre, mu v Benetkah, medtem ko ima vklopljen tunelski pogled – ki se vklopi po petih kozarcih vina oziroma štirih štamperlih grape – pot prekriža Freitag, Petek, ampak ne ta iz Robinsona Crusoeja, ah kje. Freitag, o moj Freitag, reče Helge, ki ob njem nekaj začuti tam nekje spodaj levo v telesu. Freitag in Helge se v Helgejevem penzionu živalsko pofukata. Potem pa ga Freitag rukne v kanal. In tudi Helgejeva smrt nima čisto nič s *Smrtjo v Benetkah*. Ne ne.

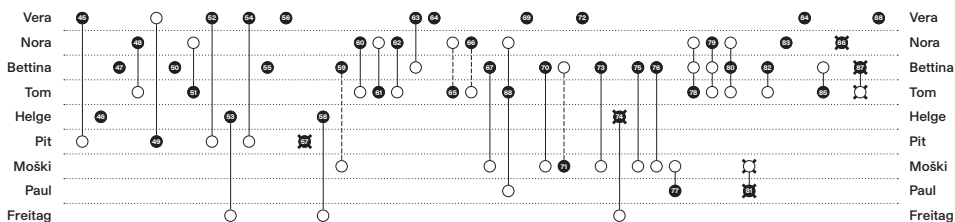
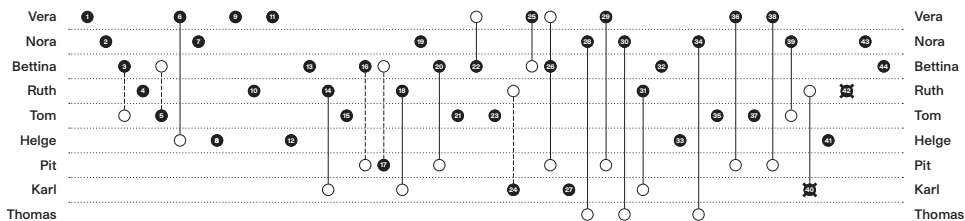
Ruth in Karl se spoznata v domu za ostarele, potem ko si je Ruth zaželela, da bi se ji v življenju zgodilo še nekaj velikega. Karl je novinec in Ruth ga zagleda na večerji v jedilnici, tam sedi med samimi starimi kantami. In zgleda kot Philippe Noiret, francoski igravec iz *Postina*, samo da ima Karl namesto roke protezo. In se Ruth zaljubi v Karla, Karl pa ima Ruth sicer rad, ampak je ne ljubi. Ker mu smrdi. In Karl ta vonj pozna, po sebi, zavohal ga je pri štiridesetih in najprej ni vedel, kaj to je. Ne pomaga noben tuš, noben deo. Star si pač. Dejstvo. In Karlu se kurac še dvigne, ampak samo ko gleda slike mladih punc. Karl, ne da bi vedel, spi s kurbo in se potem, ko to ugotovi, počuti tako usrano kot še nikoli v življenju. Ne prenese, da se ga hoče Ruth stalno dotikati. In na koncu bi Karl lahko povedal, da ga je v sobi doma za ostarele brutalno umorila Ruth, ki je Karl ni ljubil. In potem je Ruth še sama pojedla uspalne tablete in prav tako umrla, tam v fisti isti sobi.

Nora je pobegnila od doma in je na poti po Španiji. Nепrestano se mora premikati, da ji ni treba razmišljati. Je anoreksična. In upa, da bo nekoč taka kot Kate Moss. V devetdesetih. Nora hodi po Španiji in se vsakemu, ki jo hoče, pusti odpeljati domov, in pusti jim, da jo fukajo, nič nima proti. Po daljši epizodi s sadistom Thomasom v Barceloni, kjer si prereže žile, pristane v bolnici, kjer sreča Toma. Tom je tudi na poti, potem ko ga je pustila Bettina in je on pustil službo, verjetno je delal v neki marketinški firmi, in se tudi odpravil na pot. Šel je iz Nemčije v Švico, čez Francijo v Španijo, pristal v Barceloni, v nekem zanikrnem penzionu, kjer je staknil davico in zaradi tega končal v isti bolnici kot Nora. Tom in Nora se zaljubita in se skupaj odpravita dalje, vmes na poti, ker nimata več denarja, oropata banko, kot to počnejo v filmih, ko jim zmanjka denarja. In na koncu pristaneta v Benetkah. Kjer slučajno na izletu srečata Bettino, Tomovo bivšo. In Nora je ljubosumna, ko se Bettina in Tom odpravita na izlet do nekih vrečev, kamor ona ni hotela zraven. In Tom v hotelski sobi

ugotovi, da Noro ljubi, ampak potem vseeno spi z Bettino, ki si predstavlja, da bi s Tomom lahko živela skupaj, ampak mu tega ne more dopovedati, ker se je on že odločil za Noro. In ko sta na poti nazaj v Benetke, je že prepozno, Nora je v Benetkah izvedla samovžig.

Paul je potujoči novinar, hodi po svetu in piše reportaže, zanimajo ga ženske, droge in alkohol. Tom ga spozna na trgu, kjer igra kitaro. Paul pozna tudi Bettino. In ko Paulu dopizdi bluziti po Evropi, se odpravi v Marakeš in tam v kavarni slučajno sreča Moškega, ki ga je Bettina ravnokar zapustila. Odloči se, da bo Moškemu naredil uslugo in mu pokazal, kaj je pravo moško življenje, ga peljal v maroški klub na ta prave ženske, ker Evropejke namreč ne znajo fukat, potem pa ga bo odpeljal v puščavo, kjer pozabiš na vse. No, ta dva prava moška se potem res z avtom tudi odpeljeta v puščavo, kjer jima po desetih urah vožnje avto crkne. Nobeden od njiju ga ne zna popraviti. Nimata ne odeje ne vode. In po treh dneh brez vode v puščavi se ju razveselijo puščavske živali. Še prej pa Paul Moškemu spi je kri in poskusi njegovo meso, ampak prav tako umre, dan kasneje v tej isti puščavi.

Partitura romana:

Seznam devetih smrti:

Karl – umre ob naletu glave ob radiator v sobi od Ruth v domu za ostarele (ubije ga Ruth).

Ruth – umre od zaužitja prekomerne doze uspavalnih tablet v svoji sobi v domu za ostarele (samomor).

Pit – umre skalpiran v neki hiši v Združenih državah Amerike (ubije ga neka Američanka).

Helge – umre od utopitve v kanalu v Benetkah (ubije ga Freitag).

Moški – umre od izkrvavitve v puščavi (Paul mu spiže kri).

Paul – umre od žeje v puščavi.

Nora – umre od razkuhanega črevesja, se pravi v plamenih v hiši v Benetkah (samovžig).

Tom – umre v prometni nesreči na avtocesti proti Benetkam (odtrga mu glavo).

Bettina – umre v prometni nesreči na avtocesti proti Benetkam, nekaj ur kasneje kot Tom (s prečko v glavi in razparanim trebuhom).

Seznam poglavij:

Vera pije kavo

Nora je lačna

Bettina pač gleda

Ruth se dolgočasi

Tom odide

Vera sedi na balkonu

Nora se je odpeljala

Helge gre v hotel

Vera gre v službo

Ruth se šminka

Vera nč ne verjame

Helge je sam

Bettina vstane

Ruth sreča moškega

Tom leži v postelji

Bettina se vozi s taksijem

Pit se jezi

Ruth opazi nekaj na nočni omarici

Nora je na poti

Zabita Bettina

Tom se pač odpelje

Bettina sedi pred kafičem

Tom sedi ob morju

Karl ne voha nč dobrega

Vera gre na žur

Bettina v baru

Karl se odpravi

Noro nekdo ogovori

Vera se zbudi

Nora gre v sadomazo trgovino

Ruth se pogovarja s Karlom

Bettina misli

Helge se odpelje stran

Nora še zmeraj pri Thomasu

Tom gre v Barcelono

Vera in Pit ne rečeta nč

Tom leži v postelji

Vera nekaj reče

Nora in Tom posedata

Na Karla pade zemlja

Helge še zmeraj ni mrtev

Ruth nekaj poje

Nora se poslovi

Bettina odkrije povprečnost

Vera je raztresena

Helge odkrije tunelski pogled

Normalen dan za Bettino

Nora kar tako stoji tam

Pit vidi Ameriko

Bettina in sukulenta

Tom in Nora se zaljubita in ta jajca

Vera se čudi

Helge najde Freitag

Vera vozi avto

Bettina sanja sranje

Vera posedata

Pit ima smolo

Helge in Freitag

Bettina naredi urok

Nora se vozi v avtu

Tom kriči

Nora tako tava naokrog

Vera in Bettina se dobita

Vera naredi vse drugače

Tom sedi na piazzii

Nora v hotelu

Bettina dobi obisk

Tom postane dobre volje

Vera eno pokadi

Bettina ne more spat

Moški ni zaljubljen

Vera je v nevarnosti

Bettina ima idejo

Helge se gre malo sprehajat

Bettina in njen znanec sta se odpeljala v Marakeš

Bettina dobi naročilo

Paul (who's the fucking Paul?) gre v Marakeš

Tom je presenečen

Nora se počuti bolj tako

Bettina ima idejo

Paul in moški se zapeljeta v puščavo

Bettina vozi avto

Nora je sama

Vera gleda skozi okno

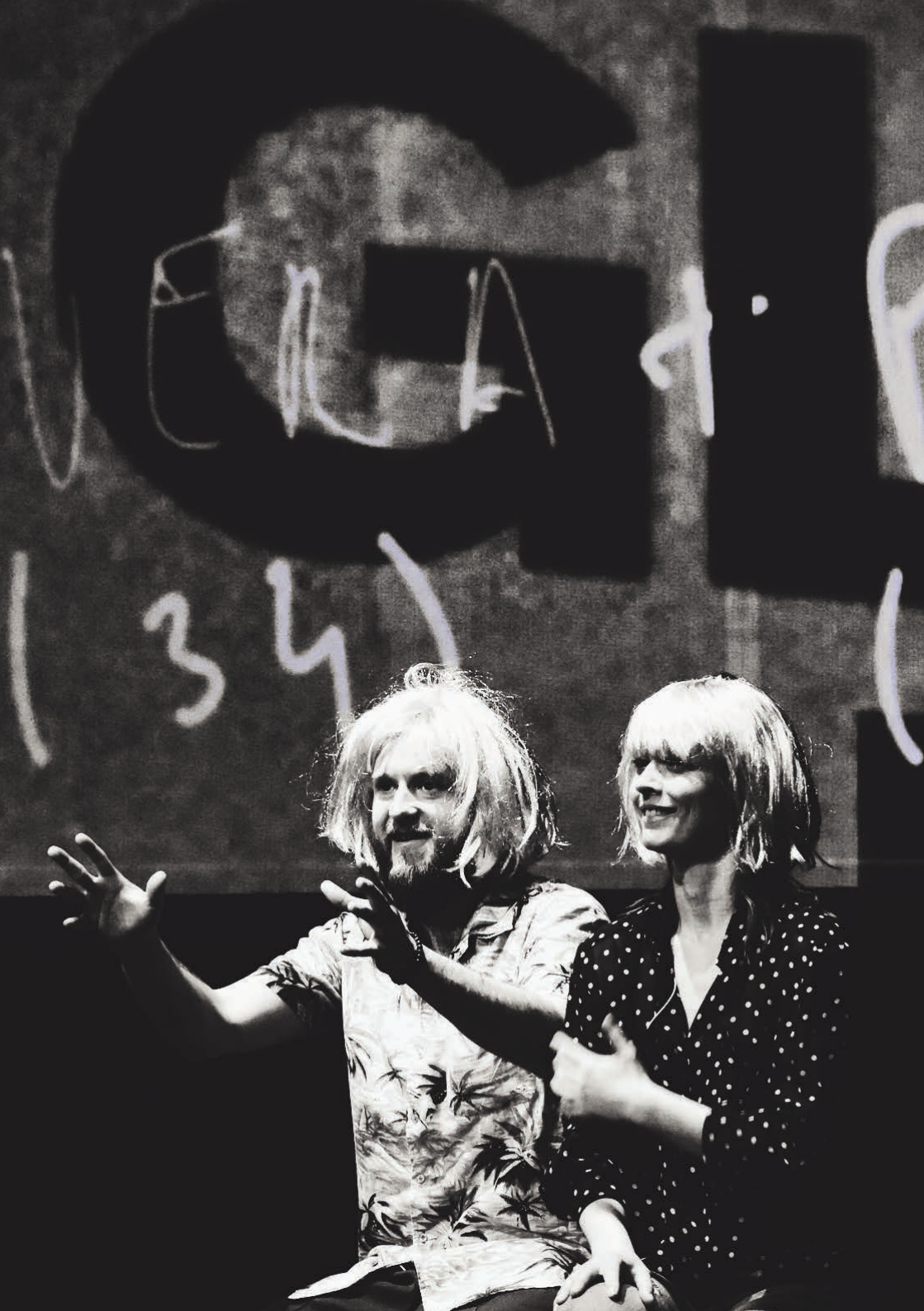
Nora tudi še enkrat pogleda skozi okno

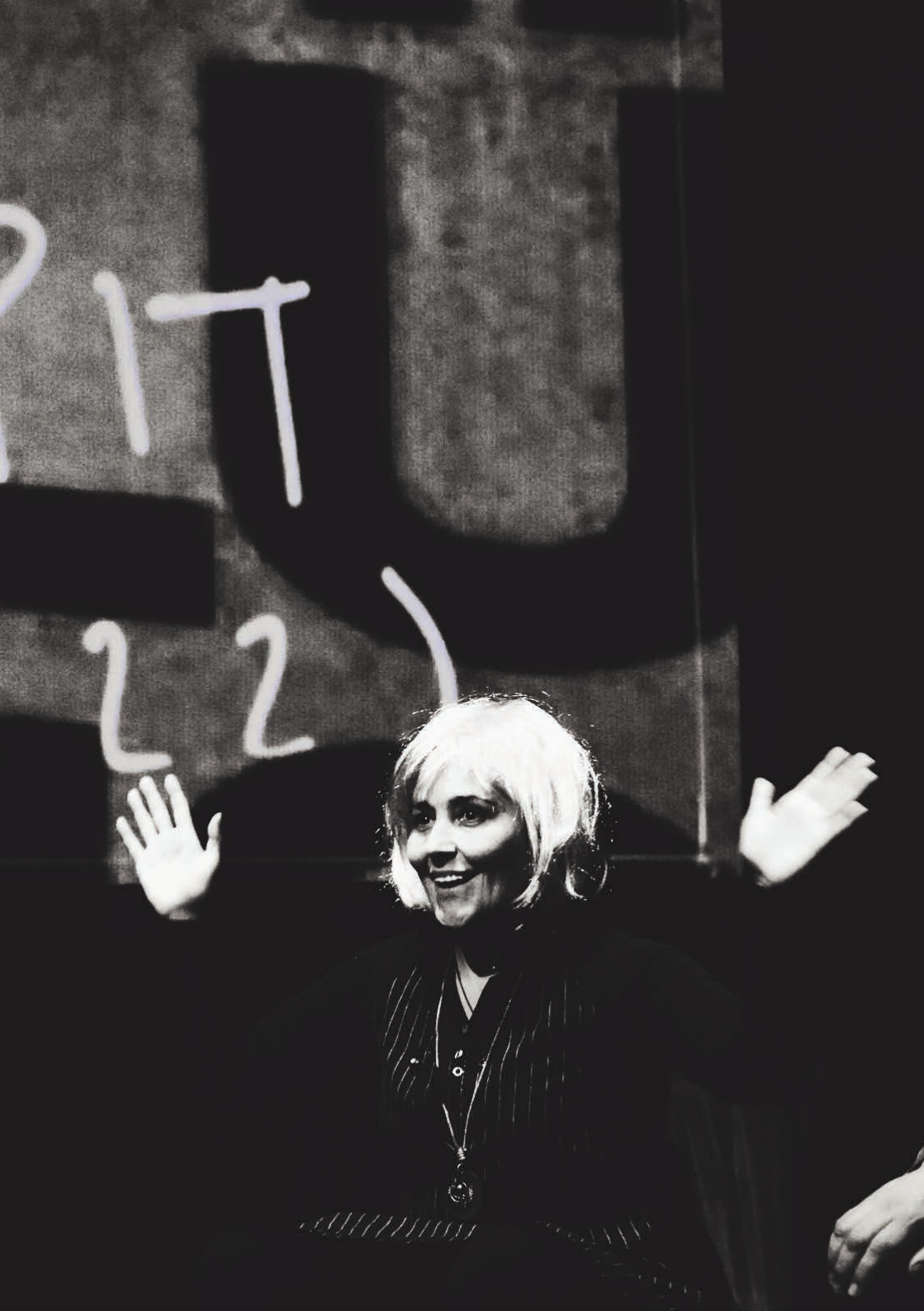
Bettina in Tom zagledata tovornjak

Vera pije kavo

RUTH (JOM ZA
DOSTANELE)
DOTIK IDEAL

Direktorica / General Manager

Maja Jerman Bratec

maja.jerman-bratec@sng-ng.si

+386 5 335 22 10

Umetniški vodja / Artistic Director

Marko Bratuš

marko.bratus@sng-ng.si

+386 5 335 22 10

Poslovna sekretarka / Business Secretary

Barbara Skorjanc

barbara.skorjanc@sng-ng.si

+386 5 335 22 10

Dramaturginji / Dramaturgs

mag. **Ana Kržišnik Blažica**

ana.krzisnik@sng-ng.si

+386 5 335 22 15

in / and **Martina Mrhar**

martina.mrhar@sng-ng.si

+386 5 335 22 01

Lektor / Language Consultant

Srečko Fišer

srecko.fiser@sng-ng.si

+386 5 335 22 02

Slovensko narodno gledališče Nova Gorica

Slovene National Theatre Nova Gorica

Trg Edvarda Kardelja 5,

5000 Nova Gorica, Slovenija / Slovenia

T +386 5 335 22 00,

F +386 5 302 12 70

info@sng-ng.si, www.sng-ng.si

Dramaturginja in vodja AMO / Dramaturg and Chief of AMO

Tereza Gregorič

tereza.gregoric@sng-ng.si

+386 5 335 22 18

Odnosi z javnostjo / Publicity Manager

Dominika Prijatelj

dominika.prijatelj@sng-ng.si

+386 5 335 22 50

Organizatorica / Organizer

mag. **Barbara Simčič Veličkov**

organizacija@sng-ng.si

+386 5 335 22 04

Vodja računovodstva / Chief Accountant

Goran Troha Žvokelj

g.troha-zvokelj@sng-ng.si

+386 5 335 22 07

Tehnični vodja / Technical Director

Aleksander Blažica

aleksander.blazica@sng-ng.si

+386 5 335 22 14

Blagajna / Box Office

+386 5 335 22 47,

blagajna@sng-ng.si

vsak delavnik / workdays 10.00–12.00 in / and 15.00–17.00

ter uro pred pričetkom predstave / and an hour before each performance

KONTAKTI

CONTACTS

SVET SNG NOVA GORICA / COUNCIL SNT NOVA GORICA

BOJAN BRATINA (predsednik / president), **MIRKO BRULC** (podpredsednik / vice president)

dr. **HELENA JAKLITSCH**, **MIHAELA KOLANDER**, **MATIJA RUPEL**

STROKOVNI SVET SNG NOVA GORICA / EXPERT COUNCIL SNT NOVA GORICA

ANDREJKA MARKOČIČ ŠUŠMELJ (predsednica / president), mag. **ALIDA BEVK** (podpredsednica / vice president),

RADOŠ BOLČINA, **MARKO POLANC**, **ALEŠ VALIČ**, **FRANKA ŽGAVEC**

ČLAN EVROPSKE GLEDALIŠKE KONVENCIJE

MEDIJSKI SPONZOR

SPONZORIJA

Dejavnost SNG Nova Gorica financira Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

Gledališki list SNG Nova Gorica, letnik 64, številka 7

Izdajatelj SNG NOVA GORICA, predstavnica **MAJA JERMAN BRATEC**

Urednica **MARTINA MRHAR**

Uredništvo **SREČKO FIŠER, TEREZA GREGORIČ** in mag. **ANA KRŽIŠNIK BLAŽICA**

Lektor **SREČKO FIŠER**

Fotografije **KATHARINA LÜTSCHER** (str. 9), **PETER UHAN** (str. 30-37)

Oblikovanje **ATEJ TUTTA**

Naklada 500

Tisk **A-MEDIA**

SNG Nova Gorica ISSN 1581-9884

Cena publikacije je 2 evra.

